

Arbres singulars

Marc Marí i Bep Pujol

Introducció

Enguany publiquem una sèrie d'arbres que no havien estat inclosos en l'exposició d'arbres magnífics al seu dia, però que hem anat coneixent els darrers anys i creiem que són mereixedors de ser destacats al *Llibre de la Festa Major*.

Us animem a anar-los a veure perquè els pugueu apreciar en la seva magnitud.

Pi bord del mas Solei

El pi bord del mas Solei es troba a la part del darrere del mas i és dels més grans que podem trobar al municipi. Les dimensions que en podem obtenir són aproximades, ja que es troba parcialment enterrat en un marge del terreny d'uns 3 metres d'alt i, per tant, el perímetre el mesurem en una part del tronc uns 3 metres per damunt del que és habitual. L'arbre fa 3,34 metres de perímetre. La nevada del 8 de març de 2010 li va trencar algunes branques importants, per la qual cosa ha perdut la unitat de la capçada.

Fitxa tècnica¹

Nom català: pi blanc, pi bord

Nom científic: *Pinus halepensis*

Família: pinàcies

Pi bord del mas Solei (foto M. Mari)

Pi pinyer de Coma Llobera

El pi pinyer de Coma Llobera probablement sigui el més gros del municipi, tot i que, com que està parcialment enterrat, no podem saber les seves dimensions reals. Tot i això, el perímetre a l'alçada d'un metre i mig del que sobresurt de la sorra mesura 3,3 metres, l'alçada per damunt la sorra és de 23 metres i té una capçada de 22 metres. Per trobar-lo haureu de caminar un xic; des dels jardins de Sant Josep, seguint el còrrer de Coma Llobera aigües amunt, us quedarà a mà esquerra.

Fitxa tècnica

Nom català: pi pinyer, pi ver

Nom científic: *Pinus pinea*

Família: pinàcies

Pi pinyer de
Coma Llobera
(foto M. Marí)

Pinastre de les Dunes

El pinastre de les dunes potser no és el més gros que podem trobar, però destaca al costat esquerre del primer revolt que trobareu després de la llarga baixada de la pista forestal que va del coll de les Sorres cap a Coma Llobera. Les seves dimensions són 2,7 metres de perímetre, 18 metres d'alçada i 18 d'ample de capçada.

Fitxa tècnica

Nom català: pinastre, pi marítim
Nom castellà: pino marítimo
Nom científic: *Pinus pinaster*
Família: pinàcies

Fulla: perenne; surt per parelles i és molt llarga

Floració: d'abril a maig

Fructificació: les pinyes són còniques, molt llargues i tarden uns quants anys a madurar

Origen: Europa sud-occidental. Escàs a Catalunya, excepte a les comarques de la Selva i l'Alt i el Baix Empordà

Hàbitat: preferència pels sòls granítics o esquistosos

Alçada: arriba a sobrepassar els 30 m

Usos i curiositats: s'ha utilitzat per a la fixació de dunes continentals. La resina s'utilitza per fer trementina. Antigament s'utilitzava per fer pals de vaixells i sembla que la seva fusta es feia servir per construir rodes de molí hidràulic, per la seva resistència.

Pinastre de les Dunes (foto M. Marí)

Roure del mas Viola

El roure del mas Viola és el roure més gran que hem trobat al municipi; les seves dimensions són 2,80 de perímetre, 18 d'alçada i 20 de capçada. Es troba a la cruïlla entre el camí del mas Roig, que des del mas Viola va cap a la mota del riu, al pas d'en Roig, i el camí de la Cua.

Fitxa tècnica

Nom català: roure martinenc

Nom científic: *Quercus pubescens*

Família: fagàcies

Roure del mas Viola (foto M. Marí)

Roures del camí de Sobrestany a la Bolleria

Els roures del camí de Sobrestany a la Bolleria tenen dimensions notables, però el més destacable és que són els únics roures que hem trobat en filera. El més gran mesura 2,60 metres de perímetre i 16,5 metres d'alçada. Els arbres es troben al marge sud del camí asfaltat que uneix Sobrestany i la Bolleria, prop d'aquest darrer veïnat.

Roures del camí de Sobrestany a la Bolleria (foto M. Marí)

Tamariu de casa Salietti

El tamariu de casa Salietti es troba integrat a la marquesina de la casa que és ara el restaurant Can Robert, situat al passeig de l'Estartit. Les seves dimensions són 9 metres d'alçada i 2,6 de perímetre.

Fitxa tècnica

Nom català: tamariu

Nom castellà: tamarisco, taray, taraje

Nom científic: *Tamarix gallica*

Família: tamaricàcies

Fulla: caduca; lineal i minúscula

Floració: del març al maig, i pot tenir una segona florida a l'estiu

Origen: zones estèpiques i subtropicals d'Europa i l'Àsia

Hàbitat: propi de llocs secs i salins

Alçada: de 8 m a 10 m

Usos i curiositats: han estat utilitzats sovint de terme per marcar les closes en algun aiguamoll, fixar marges i dunes litorals i com a planta ornamental. En el passat, les branques eren apreciades com a combustible. Són plantes astringents, i per això les tisanes de branquetes i escorça de tamariu s'han

usat popularment per tallar les diarrees. Segons alguns autors, també té efectes vermífugs –contra els cucs de la panxa– i facilita la menstruació.

Tamariu de casa Salietti (foto M. Marí)

Garrofer del camí de la font dels Capellans

El garrofer del camí de la font dels Capellans es troba dalt del marge nord del camí vell de Torroella a l'Estartit, abans d'arribar a la font dels Capellans des de Torroella; fa 3,2 metres de perímetre i 10 metres d'alçada. Els garrofers, abans molt apreciats en països mediterranis, a casa nostra es van abandonant i eliminant.

Fitxa tècnica

Nom català: garrofer

Nom castellà: algarrobo

Nom científic: *Ceratonia siliqua*

Família: lleguminoses

Fulla: perenne; composta amb folíols en nombre parell

Floració: d'agost a octubre

Fructificació: les garrofes són madures el juliol o l'agost de l'any següent

Origen: Síria i Palestina

Hàbitat: propi de llocs secs i amb influència marina

Alçada: fins a 10 m

Usos i curiositats: des de temps antics, la garrofa s'ha usat per alimentar persones i bestiar. Durant la postguerra es va utilitzar com a succedani de la xocolata i del cafè. Com a curiositat, hem trobat que les llavors de garrofer tenen totes un pes similar, al voltant de 200 mg, per la qual cosa eren usades per pesar or. Sembla que la paraula quirat ve del grec antic keration, que significa garrofer. Actualment, un dels seus usos principals és l'obtenció de goma de garrofé com a additiu de la indústria alimentària amb funció d'espessidor i gelificant, conegut amb el codi E410. Les llavors i la polpa de la garrofa també han estat utilitzades amb fins medicinals; durant la guerra civil s'utilitzava per tractar diarrees per la gran quantitat de fibra que conté la polpa, que absorbeix líquids i neutralitza l'excés d'acidesa, i la goma de garrofé, que protegeix les parets dels intestins.

Garrofer del camí de la font dels Capellans (foto M. Mari)

Nota:

1 Només es publiquen completes les fitxes de les espècies d'arbres que no havien sortit abans.